

Școala altfel: The files are failed!

E veselie, de dimineață. E 8:30. Lume-lumee, soroo, lume, cântă dintr-un difuzor, căruia nu-i ghicim amplasamentul. Suntem undeva, în centrul satului Dârvari, la casele dinspre baltă. Maria deja e fâșneață. Are 12 ani și răspunde afirmativ când mama acesteia o întreabă dacă a priponit caprele.

- Cum o cheamă pe diriginta voastră?
- Mădălina.
- Mădălina și mai cum?
- Nu mai știu.

Înțelegem că Mădălina Numaiștiu este profesoară de istorie. Maria nu a mai fost la școală din data de 10 martie. Până astăzi, nu a căutat-o nimeni. Nu-și face nici un fel de teme, dintr-un motiv extrem de simplu: “Nu am telefon, nici tabletă. Am cărți!” Până azi, nu a fost sunată. De nimerica. Mama acesteia are un telefon mobil. O vechitură. “Cine să mă sune, dacă n-are numărul?” Mama se numește Florentina Vlăsceanu.

Anul școlar 2019 – 2020 a început la data de 9 septembrie, iar Maria încă nu are după ce să învețe. “Cartea de matematică n-o am, cartea de română n-o am, cartea de istorie n-o am.”

- Dar ce carte ai tu?
- Doar care mi-am cumpărat-o.
- Ți-ai cumpărat tu cărți?
- 0 carte.
- De la școală ce cărți ai primit?

▪ De muzică.

Maria e clasa a V-a, la Școala cu clasele I-VIII Tămădău Mare. O rugăm să ne citească din singura carte pe care o are. De pe aia de muzică.

P, o, r, n, i, n. b! D, e, l, a, c, ă, l, t, e, c, u, l!

Nu numai că, în această perioadă, nu a fost căutată de careva, dar nici măcar înainte ca și câmpia să fie acoperită de frică și boală. Maria nu e singură la părinți. Mai e Amelia Ioana, de 11 ani. E Andreea Daniela. E Radu Mateo. Azi, așa zice tatăl, vor mânca tocană de cartofi. Tot acesta recunoaște că, atunci când poate și când nu e paznicul atent, mai aruncă o undiță, în baltă. Acum cade plătica. Așa, cam de-o palmă. “La noi, problema e mâncarea”. Mâncarea e procurată din veniturile reprezentate de alocațiile celor 4 copii. Atât.

Adriana Butoi, care ocupă postul de inspector școlar general adjunct, ne spune că și-n județul Călărași, cursurile se fac la fel ca și-n restul țării: on-line. “Fiecare școală și-a făcut o platformă. Sunt diferite platforme educaționale pe care le putem accesa... Sunt anumite clase, instituite acolo, de profesori, copiii au conturi, intră acolo. Se pot face și întâlniri pe Google Meet, întâlniri față-n față, un fel de videoconferință...” N-o mai ascultăm. E clar, bate câmpii!

Alina Petronela e colegă cu Maria, la școala din Tămădău Mare. E tot clasa a V-a. “Ne-a dat doamna câteva teme, le-am mai făcut și-acuma dormeam.” Ne repetă aceeași poezie: “N-am

tabletă, n-am telefon, n-am nimica”. Maria Banciu, mama acesteia, o aprobă: “Așa e! Așa e!”

- Adu-ne cartea ta de română.
- N-am.
- 0 carte de biologie.
- Am de biologie.

O rugăm să ne citească un text, de la ce pagină vrea ea. “Dar nu știu să citesc.”

A, f, l, deci a, f, l, ă, m, a, deci a, f, l, ă, m, aflăm, c, i, t, i, m, chitim, nu știu, nu prea înțeleg literele ca lumea, m, a, i, mai, m, m, veche, e, mi se pare, parcă, știu, ..., v, i, t, i, viti, c, u, l, deci v, i, t, i, c, u, l, t, u, l, e, viticulture, așa... Nu mai știu, nu mai îmi trebuie nimica!

Ștefania Georgiana e din satul Floroaica. Este clasa a IV-a. Învăță la Școala Gimnazială "Florența Albu", din satul vecin, Vâlcelele. E singură la părinți. Mama acesteia, Oana, are probleme neurologice. Ocupă două odăi, una a părinților și o alta, în fund, a ei. În cea a părinților se află un pat. Deasupra este aruncată o mână de pătrunjel. "L-am pus la uscat". Ștefania ne arată, cu drag, camera ei. O sobă de lut, un pat, o oală care are pe fund o mână de apă, un rest de pâine și un borcănel cu ardei iuți, bulgărești. Camera e luminată chior.

În Floroaica, semnalul telefonic e slab spre deloc. Ștefania spune că primește, telefonic, teme. “de la doamna Măeran”. Telefonul este al unei mătuși.

- Ce lecție ați învățat ultima dată?
- Aceasta.
- Cum se numește.
- Se numește “Ceasul”. Ca să învățăm ceasul.

Spune așa: “Am B, am și FB”. E foarte mândră că poate obține astfel de calificative. De dimineață, Ștefania spune că a mâncat fasole. Și cereale. Cu lapte!

- Primești lecțiile on-line?

- O să ne sune la 11, nu acum!
- Și voi aveți semnal la telefon?
- Ieri n-am avut.
- Alaltăieri ați avut?
- Nu.
- Săptămâna trecută ați avut semnal la telefon?
- Da.
- Când?
- Într-o zi.

“Ne-a spus să învățăm o poezie și trebuie să ne dea temele. Că ieri, dacă nu am avut semnal, nu ni le-a dat.”

E deschisă Școala Gimnazială “Florența Albu”, din Vâlcelele. “Facem fișe pentru copii”. Învățătoarea Ramona Clopot folosea

copiatorul. Fișele vor ajunge pentru copiii înscriși la grădiniță. "Eu fac pentru grădiniță, nu pentru ai mei. Cu ai mei lucrez separat. Xeroxez colile pe care le am la dispoziție. Mi-a trimis modelul de fișe și coli".

Satul Vlăiculești, la recensământul din 2011, număra 188 de locuitori. E mai mult o adunătură a unor case cuprinse de toată tristețea câmpiei. Sunt înșirate pe câteva șleauri înguste și întortocheate, poreclie străzi.

- Dar aveți semnal în sărăcia asta de sat?
- Nu prea. Când e nor, nu merge nici cablul tv.

În centrul satului, există o casă cu 11 copii. Ajungi acolo

după niște repere greu de intuit. Ne spune cineva că trebuie să trecem de magazinul sătesc. După o voltă, dăm peste un fel de amenajare care seamănă a așa ceva. Dar de departe! Tatăl este cel care-i aliniază pe cei care sunt acasă: “Băi, ia veniți!”

- Voi aveți cărți?
- Nu avem de matematică și de română.

Un timp au învățat la școala din satul vecin, Arțari, după care au fost mutați la o altă școală, dintr-un alt sat, aflat la drumul național, Florica. Între Vlăiculești și Florica sunt 9 kilometri. Drumul Comunal 45 A, dintre Ileana și Vlăiculești, abia de curând a fost reabilitat. Până să vadă asfaltul, era un fel de tranșee înnămolită, iarna, și un fel de drum al hoților, vara.

“Ete au învățat! Mai așa!...” Știe tatăl acestora ce spune. Mariana Dinu este învățătoarea.

Unul dintre ei, timid, ne deschide o carte. Spune că este “de Științe”. Nu ne mai surprinde: “Ci gi s tiuni le co pi lărului vă rumi și răs acestului se măr... măresc...”

Un alt băiat, al aceleiași familii, este elev în clasa a II-a. Vine cu mama de mână. “De joi a început să dea teme. Dar nu avem nici d-ăla, cum îi spune, WhatsApp. Nici cărți n-avem.” Marius se numește băiatul de clasa a II-a. A fost să-și ia teme de la un coleg. “Tot așa, ne împrumutăm la cărți”, se plânge tot mama acestuia.

Marius, la clasa a II-a, are două cărți. Una dintre ele se numește “Dezvoltare personală”.

- Ce se întâmplă cu copiii ăștia?
- Ce s-a întâmplat și cu noi, înainte!
- Păi și e bine?
- ...

“Păi nu știu. Nu pot să citesc. Nu știu... Păi am uitat alfabetul și l-am uitat. L-am făcut din nou... Păi nu știu, mamă... Eu nu știu să citesc. Eu am uitat toate literele.”

În Socoalele, sat aparținând comunei Dragoș Vodă, deschidem ușa familiei Fafurez. Așa e cunoscută de ceilalți. Daniela, Adelina, Andreea. Trei fetițe, din care două sunt la școală, clasa a II-a și clasa 0.

- Ce le faci de mâncare, azi?
- Tocană.
- De care?
- De cartofi.
- Cu ce?
- ... (râde)
- Ulei ai?
- N-am.
- Cartofi ai?
- (Râde în hohote) N-am.
- Ulei ai?
- N-am!
- Gaz în butelie?
- ...

Deja se înveselește toată marginea de sat. Mama se numește Cristina Grigorescu. Cei doi copii școlari învață on-line la aceeași replică: n-am! Andreea este cea în clasa a II-a, la Școala Gimnazială nr. 1 Dragoș Vodă. Știe că pe învățătoare o cheamă "Doamna Marcu". Atât. Nu au nici o legătură cu lumea reală.

- De ce te duci tu la școală?
- Ca să învăț.
- Să te faci ce?
- Doctoriță.

Ne citește de pe un caiet de teme: “R, i, l, ..., i, î, n, b, l, m, a, u, î, i...”

Atâta voie bună, într-o casă de oameni extrem de sărmani, e rar de găsit. Râsul îngrașă. Ține el de foame, cumva! Cele trei fete, de dimineață, au mâncat așa: “Ciol-bă!”

Nu tabletele sunt cele care lipsesc copiilor din câmpie, ci părinți responsabili, locuri de muncă și educatori dedicați.

În satul Pelinu, din comuna Dor Mărunt, sunt copii premianți. Angelica Dumitru, mămica, e cea care se laudă. Stă în dreptul unei stâne desfundate. Are 4 copii, o casă din tule și grupul sanitar în fundul curții. În loc de ușă, e o pătură.

Spune că băiatul, Daniel, e premiant. Ionela, una dintre fete, e la liceu, la Lehliu. "Învățăm pe ce putem. Pe telefon!" Băiatul, premiantul, este în clasa învățătoarei Veronica Enache, de la Școala Gimnazială nr. 1 Dor Mărunt. Primește temele pe aplicație. Își fotografiază temele și le trimite învățătoarei. "Ultima temă a fost la engleză. Ne predă pe pagina on-line, făcută pe Facebook."

Colega acestuia, Denisa Andreea, de la partea de intrare în sat, cunoscută drept a lui Dorojan, și ea tot premiantă, cu o zi în urmă a primit vizita directoarei de la școală. I-a adus un telefon mobil performant, primit prin intermediul unei fundații.

“Până acum, am lucrat pe telefonul lui mami. M-a ascultat la matematică, la... La toate materiile!” Denisa Andreea e un copil bun, provenit dintr-o familie cu probleme. Mama acesteia are o afecțiune medicală cumplită.

Ne piedusem orice speranță că vom mai găsi, în toată câmpia, astfel de răsaduri. Bune! La plecare, între drumul pietruit care unește satul Pelinu, aflat undeva în burta câmpiei, de drumul național care leagă Bucureștiul de Constanța, năvălește peste noi directoarea școlii, Mariana Stan. E însoțită de învățătoarea Veronica Enache și de profesoara de limba română, Daniela Lascu. “Duc o tabletă pentru alți trei copii, ai familiei Stănescu”.

Vizitasem și familia Stănescu. Stă într-o fundătură, printre niște măracinișuri. Sunt trei copii, doi băieți și o fetiță. “Nu avem telefoane, nu avem tablete, nu avem nimic”. Mama acestora ne răspunde, Rebeca Stănescu. Din punctul ei de vedere, Daniel Dragos, cel de clasa a IV-a, e deja aranjat. “El e mai mult cu caprele, cu oile...”

În cursul zilei de azi, Guvernul României a anunțat că a alocat deja suma de 150 de milioane de lei, banii urmând a fi folosiți pentru achiziționarea de tablete, cu acces la internet, pentru copiii din familiile defavorizate. Vor ajunge marfă de schimb, la magazinele sătești, pentru pâine, vodcă și/sau bere și cartofi.